

Оскърбениятъ влѣкъ.

Почтенъ влѣкъ единъ, всрѣдъ гората вѣрвѣлъ саминъ, и съвсѣмъ случайно, ягънце кждравко съзрѣлъ, че седи на камѣкъ, край дървото подпрѣно . . .

Влѣкътъ снелъ шапка, засмѣлъ се и ягънцето искалъ да изаде . . .

Но вистрѣлъ силенъ се чулъ, и крушумъ крака му парналъ нѣкждѣ . . .

„Дѣте мое! . . .“ Влѣкътъ жално казалъ; „ела ме заведи у дома вѣвъ лѣса . . .“

„Утѣши ме, сълзитѣ ми изтрий; о, болкитѣ азъ какъ ще прѣнеса? . . .“

Ягънцето пошепнало:

„Не мога!“ ловци сж ме свѣрзали тукъ,

да блѣя . . . Вълци да мамя . . .

Смутилъ се коварниятъ влѣкъ и отминалъ озлобенъ отъ тая измама . . .

— Ахъ, вие ягънца дяволити! . . . Седятъ си смиренничко, не искатъ и да знаятъ . . . и очи навели, опашчици подвили, . . . „вълци ще мамятъ!“ но хубаво тѣ ще ме познаятъ! . . .

Влѣчо ядно си тракналъ зжбитѣ и се изгубилъ низъ горитѣ . . .

